Ч. 130. Второк 12 (25) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Соймові справи. — Наслідки Цісарскої гостини в Чехії. — З Угорщини. — Подорож сербскої королівскої пари до Петербурга — З полудневої Африки.)

В пятницю відбуло ся засїдане комісиї для рентових осель, на котрій розпочала ся дискусия над предложенем Видїлу краєвого. Пос. Юґендфайн висказав сумнїв, чи рентова позичка буде дешева, бо курс листів буде низький. Що до неподїльности, то він є противником таких законів, котрі дають щось одному, а відбирають другому. Хлоп, котрий має шматок ґрунту, є додатним чинником, котрий нїчого не має, уємним. В предложеню бесїдник добачує поступ, бо власть, котра доси рільництвом не журила ся, буде мусїла занятн ся оселями, усувати лихих властителїв а осаджувати нових. Не треба відбігати від проекту закона, бо скріплене середної посїлости і рільничого стану конечне. — Посол Сьреднявский добачує в предложеню богато хиб; противить ся удїлюваню позичок істнуючим вже господарствам. Домагає ся, аби закон управильняв парцеляцию, а в предложеню добачує охоту заведеня неподїльности.— Пос. Вахпянин висказав погляд, що в тім случаю розходить ся о інтерес великої посїлости і польску кольонізацию у всхідній Галичинї.

Побут Цїсаря в Чехії, подїлав немов справдї успокоюючо на полїтичні круги, так між обома народностями, як і між самими Чехами. Pilznenske Listy доносять, що Монарх підчас свого побуту в Чехії, мав сказати до Енґля, що має надію побачити єго небавом назад в парляментї. Після донесень староческих дневників, небавом начнуть ся робити вступні кроки до виборчого компромісу межи Старо- а Молодочехами. Той компроміс обчислений також на дальшу мету, і як припускають дневники, міг би довести до злуки обох сторонництв против радикалів.

Угорскі Словаки і Русини зачали орґанїзувати ся, аби виступити солїдарно до виборчої борби під национальним і антимадярским окликом. То очевидно не подобало ся мадярским шовінїстам в Будапештї, і они, аби ослабити той рух і спонукати власти до ще безвзгляднійшого давленя всякого немадярского национального руху на Угорщинї, представляють рух як вислїд панславістичної аґітациї. Мадярскі дневники розносять небилицю, що та панславістична аґітация кипить між Русинами і Словаками особливо в околици Бардиєва; аґітация іде з Америки, а кермує нею католицке духовеньство, котре між народом розкидає брошуру, оповідаючи, що цар приготовляє ся до забору Угорщини. Після донесень будапештеньских дневників жандармерия вже впала на слїд великої панславістичної аґітациї, котрої жерелом є Америка. Сконфісковано богато брошур зі знаменами державної зради.

Перед місяцем, сербский король Александер висказав в урядовій дорозї бажане зложити разом з женою, королевою Драґою візиту цареви і цариции. Відповідь на то надійшла аж тепер з Петербурга. Сербский посол при петербургскім дворі, Новакович, доніс онодгди з Петербурга, що удержав урядове повідомлене, що цар з великою приятностию повитає у себе сербского короля і єго жену. Як доносять з Білгорода, королївска пара вибирає ся над Неву імовірно в половинї вересня. Після урядових впевнень з Білгорода головною цїлию подорожи єсть зложенє подяки цареви за принятє достоїньства свата на вінчаню короля. Однако в деяких кругах приписують тій подорожи полїтичне значінє.

Урядові вісти з полудневої Африки, мимо важних дуже подїй і кількох більших битв, в котрих Бури були горою, дуже скупі. То одно сьвідчить, що Анґлїйцям в послїдних часах не сьвітло веде ся. Потверджують то приватні вісти. З приватних жерел доносять, що ґенерал Діксон стратив під Блякфонтеном 15 армат. В наслїдок того погрому Анґлїйцї уступили з цїлої териториї між Преториєю а Зерустом. — Льондоньскі дневники доносять, що під Вармбатом на північ від Преториї Бури напали на анґлїйский транспорт з 240 возів і забрали єго. Говорять також, що Анґлїйцї уступили з Пітерсбурґа. В битві між Райцом а Лїндлеєм Девет ударив на ґенерала Еліота і відкинув єго до Лїндлею. З Преториї доносять, що в битві під Вільмансрустом Анґлїйцї стратили три армати, трех офіцирів і 29 вояків в убитих, 5 офіцирів і 47 вояків ранених. Поверх 200 вояків з 5 офіцирами капітулювало. Бури забрали цїлий табор з всіма засобами, кіньми і худобою. — Урядово доносять, що часть команди Шепера напала на Марайсбурґ і обрабувала склепи. Відтак заабрано Анґлїйцям патролю зложену з 29 людий; при тім убито двох Анґлїйцїв а двох ранено. Стало ся то в західнім Капляндї. Окрім того урядове справоздане доносить о шести менших битвах в тім місяци, в котрих Анґлїйцїв заатаковано і прогнано з їх становищ. — Льондоньскі дневники доносять, що приїзд жінки

5)

ХРИСТЯ.

(З польского — Мариї Конопницкої.)

(Конець).

Молодий вояк перший стямив ся з того самозабутя. Взяв обіруч єї темну, піднесену до себе голову, відсунув трохи і дивив ся. Дивив ся довго, жадно, пильно.

— А щож ти менї так помарнїла, Христю?

Почервонїла, і опустивши голову, заплакала дрібними сльозами.

— Без тебе так, любий, без тебе!

— То так тужно було тобі за мною?

— Ой тужно, Антоне, тужно, так.... як без тої води! як без того хлїба!

— То ти рада, що я вернув до тебе?

— Ох рада, рада! Мов би менї моя власна душа вернула!.... Така рада.

В хатї всьо добре?

— Всьо, всьо.

Стояла притулена до него, не пускаючи му руками шиї; а й він не пускав єї голови дивив ся в лице, від котрого бив жар муки щастя разом.

Мовчав хвилю, відтак похилив ся до неї, и в єї очах утопив, і спитав тихо:

— А була ти менї вірна, Христю!

Єї повіки задрожали.

— Ой була, була, Антоне!

— Так тобі Боже допоможи?

— Так менї Боже....

Голос єї урвав ся і розплакала ся.

— То чогож плачеш, коли так?

— З радости плачу, Антоне! З радости, з любови плачу.

Тодї вояк пустив єї голову, здоймив шапку з голови і обернув ясні очи до хреста.

— Дякуюж тобі, Господи Боже, що ти мене своєю найсьвятїйшою ласкою з тої дороги до дому щасливо привів, а всьо добро в своїй ласкавій опіцї заховав! Во імя Отца і Сина і Сьвятого Духа. Амінь!

Перехрестив ся великим хрестом, переносячи поволи руки з рамени на рамя, відтак поглянувши мило на Христю, притулив єї до грудий.

— Но, вже не плач, не плач, Христю! Ти моя!.... Моя?.... Моя?....

— Твоя, Антоне, твоя!....

Тремтїла під вражінєм Антонової молитви; зуби єї стиха дзвонили.

— А нехай там! — гадала. — Нехай що хоче діє ся! Нехай горюю в пеклї на віки віков!....

— Чогож ти так небого трясеш ся?

— Зимно....

Скулила голову в рамена і прижмурила вії.

— Ходім же скорше до дому, то загрієш ся.

Пустив ся іти, не пускаючи єї шиї.

Аж тепер замітила, що Антін трохи кулїє. Однако нїчого не сказала. Єї очи бачили то, але не донесли аж до душі, на котрій лежала велика пітьма, велика якась чорніcть.... Аж коли побачила, що Антін навертає на дорогу, нагле очутилась.

— Ходім греблею, Антоне, не через село.... Буде близше....

Він сьміяв ся.

— Ой, ти, ти!.... Або ти знаєш, що то близько, або що далеко!.... Мене питай о то, мене! Атже я на такім краю сьвіта був, що то ще за морем. То я вже й не богато писав, бо деж би то папір міг, коли я ледве дійшов.

— Ой виглядала я твого письма, виглядала, як та каня дощу виглядає!.... Чомуж ти, чому, хоч тілько не написав, що жиєш!

— Я написав. Їй Богу, написав! „Поручене“ письмо написав! Якже? Та аж тепер менї єго назад віддали, що не можуть найти! То ходило більше як чотири місяцї по сьвітї. Кажуть на почтї: Зле писане! Як же зле писане?... Кажу: Атже виразно стоїть: До Христї Жовнірки. Кажуть: Мало! Якже мало не має бути на тільку дорогу! Атже я аж окулявів до тебе ідучи!

— Ох Боже, Боже!... І дуже тебе болить?

— Еее... так, не дуже! Не так дуже! В

Боти стоїть в звязи з браком гроша у Бурів. Команданти Бурів вислали єї до Кріґера по гроші, бо він їдучи до Европи, забрав з собою трансвальский скарб. — Вість подана часописю Sun, що Бота піддав ся, показала ся неправдивою.

Відносини в Парані.

Урядові донесеня з бразилїйскої провінциї Парани виказують, що відносини в згаданій державі для чужих кольонїстів незвичайно некористні, і що супротив того треба як найбільше остерігати перед еміґрациєю в тамті сторони.

Після статистичних виказів, виготовлених ц. і к. австрийским консулятом в Куритибі, прибуло за цїлий 1900 рік до Парани 214 еміґрантів, з того з Австриї 186 (40 родин і 6 нежонатих мужчин) з Прусиї 1, а з Росиї 27. Натомість вернуло до краю з давнїйших еміґрантів 50 (11 родин і 8 нежонатих мужчин), так, що приріст виносить ледве 164 голов. Коли увзглядненить ся ще поодинокі місяцї, покаже ся, що в другій половинї минувшого року прибуло до Парани з Австриї ледве 20 осіб, прочі бо приїхали в перших місяцях року. Так отже еміґрация до Парани з Австриї в минувшім роцї майже цїлком перестала, а як каже справоздане консуляту, умовкли також вісти о сподіванім припливі нових переселенцїв, котрі кружили по цїлій Паранї ще по конець 1899 року.

Супротив відносин, які тепер панують в Паранї, треба ту появу повитати з вдоволенєм. Теперішний ґубернатор, котрий обіймив управу дня 25 лютого минувшого року, поставив собі за головну задачу упорядковане дуже лихих фінансів краєвих, що виключає всяку кольонїзацийну працю, получену з видатками. А кольонії в Паранї дуже прикро відчувають одну хибу, іменно недостачу доріг, то здержує їх економічний розвиток, а система ощадности тепер заведена, робить неможливим усунене тої хиби. В наслїдок того н. пр. з кольонії Кастельгано в приморских горах з причини, що одинока дорога, яка до тої кольонії вела, знищена, вивандрували минувшого року послїдні 23 родини з посеред тих 120 руских родин, що в р. 1896 прибули там і заснували ту кольонїю. Так чотиролїтна праця селян дармо пропала. Дальше недостача ґрунту; в рускій кольонії Ріо Кляро, в котрій головно осїдали поселенцї з послїдних двох лїт, господарують по дві, або навіть три родини на однім ґрунтї, а нових ґрунтів їм не видїляють.

Також нїчого не зроблено, аби приймити нових поселенцїв. Правительство не має вже нїяких гроший, нї для тих кольонїй що суть, нї для дальшого веденя кольонїзациї. Противно, тепер накладає оно на поселенцїв тягари і велить їм платити рати за видїлені ґрунти, а его екзекутори поступають так строго і немилосердно, що кольонїсти в великім клопотї, бо взагалї по всїх кольонїях о гріш дуже тяжко.

О тім всїм кольонїсти доносять своїм знакомим і родинам, полишеним в краю, тому ті відносини певне добре звістні в громадах, з котрих еміґранти поселили ся в Паранї, так само як і криваві події, які лучили ся минувшого року в руских кольонїях в Паранї. О тих подіях доносила також Gazeta Polska в Бразилїї, а то, що она написала, то всьо правда. (О тих різнях були свого часу гадки і в нашій часописи. — *Ред.*)

В Ріо Кляро один полицийний урядник устроїв собі правдиві розбишацкі напади, і завів в селї немов би стан облоги. То тревало кілька тижднїв, і треба було аж дуже енерґічних рекламаций цїс. і кор. консуляту, аби той стан змінити. Виновника, того розбишацкого урядника, застрілив один селянин, доведений до розпуки, стаючи у власній оборонї.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 24 го червня 1901.

— **Є. Е. п. Міністер для Галичини** др. Л. Пентак прибув до Львова, аби взяти участь в соймовій сесиї.

— **Шкільні мундурки**. Краєва рада шкільна видала до дирекций середних шкіл обіжник, в котрім взиває дирекциї і професорів, аби они дбали, щоби ученики середних шкіл носили приписані шкільні мундури і удержували їх все чисто. Пп. господарі кляс мають пригадати ученикам приписи що-до ношеня мундурків і звернути їх увагу на замічені неправильности, та завізвати учеників, аби они до початку нового шкільного року усунули всї хиби в приписаних мундурках.

— **Конкурс**. Видїл товариства опіки над інтернатом для учеників учительскої мужескої семинариї в Сокали оголошує конкурс на 70 місць в тім інтернатї від 1-го вересня с. р. — Услівя принятя такі: Сьвідоцтво з добрим поступом в науках і в обичаях і пильности, управнююче до вступленя до учительскої семинариї або до приготовляючої кляси: заява родичів або опікунів, що будуть правильно складати місячну оплату (з леґалїзованим підписом); заосмотрене кандидата в достаточний припас біля, постели і одежи. — Оплата виносить: а) одноразово при вступі 10 К. на наукові і шкільні потреби; б) 10 К. за половину липня, котрі на случай виступленя підчас року шкільного будуть кандидатови по обрахунку звернені; в) 20 К. місячно з гори, найдальше до 5-го кождого місяця, котрі можуть бути покриті в цїлости або в части педаґоґічними стипендиями. Недодержане речинця хочби одної рати місячної, потягне за собою видалене питомця з інтернату. Подане о принятє мають вносити ся на руки дирекциї семинариї до видїлу тов. опіки над інтернатом найдальше до 16 липня.

— **Для найбіднїйших погорільцїв** в Олеиничах вислав з порученя Є. Е. п. Намістника ґр. Льва Пінїньского заряд дібр в Грималові, на руки п. к. комісаря Голюки, вагон бараболь, за що місцевий комітет ратунковий складає жертвувателеви горячу подяку.

— **Перервана зелїзниця**. З Станиславова доносять, що в ночи з пятницї на суботу в наслїдок великої зливи усунув ся насип на зелїзничім шляху межи Тисьменицею а Товмачем. Задля того дирекция зелїзниць зарядила, що на ушкодженім місци подорожні будуть пересїдати ся, поки не направлять насипу.

— **„Дика" ловля риб.** Коломийский суд рішив недавно спір межи Ільком Стасюком а громадою Княждвір в справі ловлї риби в Прутї. Ілько Стасюк заявив, що він яко властитель ґрунтових парцель в Іванівцях, а положених над Прутом, через 6 лїт ловив в тім місци рибу, та що громада нарушила посїдане его власности, коли почала собі ловити рибу в тім місци. Суд І. інстанциї орік, що громада дійстно нарушила посїдане власности Стасюка і признав єму справедливість. — Однак суд II. інстанциї змінив сю ухвалу на некористь Стасюка з сеї причини, що управнене до дикої ловлї риб вже знесено, а право до ловлї риб має громада Княждвір, взглядно двірский обшар. Але на сїм спір не покінчив ся. Ілько Стасюк відкликав ся до найвисшого трибуналу, а той затвердив ухвалу І. інстанциї.

— **Убийство**. З Волї Добростаньскої доносять. Дня 22 с. м. в суботу, пішов селянин з Добростан, Іван Леба, отець троїх дїтий, до лїса уВоли Добростаньскій по лико з молодих лип. Зловив его при обдираню кори побережник Гуґет, а коли Іван став утїкати, Гуґет вистрілив до него і цїлий набій грубого шроту попав в задну часть голови. Іван Леба погиб на місци.

— **Буря з громами** навістила в суботу по полудни Львів і околицю. У Львові ударило кілька громів на Личаківскім кладовищи. Один камінний памятник від удару грому розпук ся на двоє, крім того потерпіли досить значно дерева і телефон зістав ушкоджений.

дорозї то добре мене болїло! Але тепер не дуже. Тепер я й до Костельницї зайшов би.

Ішли поволи притулені до себе.

Він підносив голову високо, поглядав ясним оком по полях, цїлував єї, гладив по волосю, говорив, питав. Від разу хотів би їй всьо оповісти, відразу о всїм дізнати ся. Так богато щастя мав в грудях, що хвилями переривав бесїду і сьміяв ся голосно до того сїрого неба, котре їх обіймало вчасною мракою, до тих пустих облогів, до житя.

Христя ішла, трохи пригнетена его раменем, зі схиленою головою! Мала великий, блудний погляд, як той, що іде в пропасть. Десь котресь слово з того, що говорив Антін, долїтало до єї уший. Ішла цїла в задумі, в якійсь великій нарадї з власною душею; єї вузкі брови піднесли ся високо на чолї, перетятім грубою морщиною повздовж.

Так вийшла на греблю.

— Я такий рад, Христю — відозвав ся Антін — такий рад, як би менї тут хто сто рублїв гроший на руку вичислив. Де!... Більше!... Щоби менї хто і сто двайцять начислив, то ще не був би я такий урадований, як з того, що вернув ся до тебе! Я страшно тужив! Так тужив, Христю, що — ах! Що кажеш?...

Не говорила нїчого. Може єї уста зашептали самі яке слово розпуки, але не зпала о тім.

— А не дивиж ся в землю, лише на мене дивиж ся!... Таж я ті твої очи заєдно перед собою бачив!... ген... аж за морем!... То Валько сказав тобі, що їду?

Піднесла голову.

— А він...

— Колиж він там до вас зайшов?

— Я его стрітила на дорозї...

— А ти куди ішла?

Огонь бухнув на неї.

— Так...

Пригадала собі, радше почула, що доси стискає в шматинцї гроші, що несла за его душу. І мимохіть, противно, немов з якогось примусу, сказала:

— Задушний день нинї...

Вояк зітхнув на то.

— Вічная їм память, земля їм пером!

— Амінь! — докінчила Христя тихим голосом.

Але він вже підняв голову, розсьміяв ся і поглянувши через греблю до села сказав:

— А то з хат садить дим! Або баби хлїб печуть, або що?... Бачиш, Христю?.. Як?

І не ждучи відповіди, говорив дальше:

— Витай, ти диме сивий!... Диме ялівцевий!... Гей!... Гей!... А я вже гадав, що не добю ся до хати... до тебе!... А славаж тобі, Господи!... Ходім скорше, Христю! Мати знає?

Майже дрожав з нетерпеливости, щастє било єму з помарнілого і вітром спаленого лиця.

Отже не могучи здержати ся і не ждучи на відповідь Христї, вхопив єї і цїлував в уста, в очи.

— Гей Христю, Христю!... То ми знов разом!

— Разом, Антоне, разом!

— Ти тїшиш ся Христю!

— Ох тїшу ся, тїшу ся, трохи менї серце не пукне на двоє...

Притиснула рукою груди і стиха зойкнула.

Була тепер то блїда, то червона, віддихмала короткий, урываний, погляд неспокійний...

Були вже за греблею, в огородах о які три стаї від села.

Нараз Антін зашипів.

— Я хотів поспішити — сказав — але не іде!... Дуже я утомив ся в тій дорозї!

Задержав ся і розтирав ногу.

Христя проковтнула слину і хвилю немов вагувала ся.

Аж нагле піднесла до него посїріле лице, немов би на него дунув попелом і сказала беззвучним голосом:

— То ідиж, Антоне, поволеньки, а я скочу наперед... Скажу мамі...

— Е... нї!.... Лїпше почекай!.... Підемо разом!

— За хвильку верну! Поволеньки іди! Я в миг скочу.

Відвернула ся і почала скоро іти.

— Чекай, Христю!... Та чекай! — кликав Антін.

— **Музей ім. Дідушицких у Львові** буде, як доносить управа музею, з причини реконструкциї будинку замкнений, почавши від неділї дня 23 с. м. аж до відкликаня.

— **Фальшиві десятки.** В Бориславі дня 16 с. м. платив робітник Илиш Шопа фальшивою десяткою, яку мав одержати при виплатї від інжинера Душиньского. Того самого дня одержав другий робітник Йосиф Цинара від директора копальнї Юрского також фальшиву десятку. Взагалї — як пише Tygodnik Samborsko-Drohobycki — цїла околиця Дрогобича засїяна підробленими банкнотами.

— **Смерть від грому.** Оногди на поли в Залїсцях убив грім 26-лїтного наробка Миколу Угринюка.

— **Огнї.** В Кончаках нових, станиславівского повіта, погоріло сими днями 6 загород селяньских. Шкода 6.000 корон.

— **Тяжкий заробок.** Дня 19-го с. м. пописував ся в Стрию якийсь акробат з Угорщини. Через цїлий ринок перетягнено линву, народу зібрало ся кілька тисяч і акробат вилїз на линву. Та ледви зробив кілька кроків, як линва перервала ся і линвоскок упав з висоти 7 до 8 метрів на брук і погиб на місци. Міский лїкар ствердив, що смерть наступила в наслїдок потрясеня мозку.

— **Повінь.** З Перемишля доносять: Сян понизше Перемишля виступив з берегів. Громади: Перекопана, Вірочко, Вірко, Медика, Волєстрашичі, Торки і Барич залиті. Хмарно і побоюють ся більшої повени. З иншої сторони доносять з Перемишля: В наслїдок триднєвої зливи виступив з русла Вічор. Під Добромилем, Нижанковичами і Новим містом поля і луки під водою. В Стракосцях зірвала повінь на просторі двох кільометрів ново побудовану повітову дорогу. Шкода на полях і сїножатях значні. Вода в Сянї піднесла ся о 2 метри 40 цм. над звичайний стан і все ще прибуває. Прибережні низини залиті. Дві компанії піонірів з ратунковими човнами стоять на поготівли. Мешканці передмістя Вільче ладять ся до покиненя своїх осель. — Повиливали також ріки і потоки в західній части краю.

— **Кровава любовна драма.** До львівских часописий доносять зі Сколього: В малім підгірскім сїльци коло Сколього прийшло оногди до страшної драми. Паробок Кирило Тукало від довшого часу мав любовні зносини з замужною селянкою Калагировою. Тукало був так залюблений, що ходив за Калагировою слїдом побоюючи ся, аби єго не зраджувала. Ті відносини тревали вже довший час, коли несподївано перед кількома днями довідав ся Тукало, що єго любка мала сам на сам стрічу з жидом коршмарем і що на другий день назначила єму нову стрічу. Тукало постановив пімстити ся і засїв в означенім часї в корчах коло коршми з рушницею в руцї. По хвили надійшла дїйстно Калагирова і в тій хвили роздав ся вистріл, а поцїлена в груди женщина упала на землю. Тукало вистрілив ще другий раз і ранив єї в голову. Довершивши злочину, Тукало вернув спокійно до дому. Жандармерия арештувала убийника і відставила єго до суду в Сколім.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 24 червня. Є. В. Цїсар оглядав в суботу мешканя робітничі ім. Франц Йосифа, вибудовані коштом долїшно-австрийскої каси щадничої з нагоди 50-лїтного цїсарского ювілею. У відповіди на промову куратора заявив Цїсар, що дуже інтересує ся устроєнями тої добродійної інституциї, тїшить ся, що сотворено таке велике дїло для бідного населеня і всїм, котрі в тім брали участь висказує сердечну подяку. Вибудованєм того заведеня для бідного населеня — додав Цїсар — виповнено одно з моїх найгорячійших бажань.

Париж 24 червня. Аґенция Гаваса подає урядове хіньске оповіщенє, що цїсар хіньский верне до Пекіну в жовтни.

Брукселя 24 червня. Одна з тутешних часописий одержала від дра Лейдса повновласть оповістити, що ні ґен. Френч ні ґен. Буллєр не були нїколи в неволи Бурів.

Праґа 24 червня. Відбули ся тут збори, протестуючі против послїдного спису населеня, котрий мав покривдити Чехів, іменно в Чехії, на Мораві і на Шлезку причислено цїв міліона Чехів до Нїмців.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Станиславова, Нідвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачова
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмеве
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·23	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9·11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·6	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Але не чекала. Ішла чим раз скорше. Може пів стаї вже уйшла, коли він ще стояв на місци і розтирав ногу.

Нагле вернула бігцем і кинулась єму на шию.

— То любиш мене, Антоне?

Хотів щось сказати, але притиснула єму свої горячі уста до єго уст і хвильку повисла єму на грудях.

Був якийсь зойк в тих пестощах, якась смертельна пристрасть.

Сияючий Антін сьміяв ся.

— А таки вернула до мене!

Відорвала ся від него на силу.

— Ідиж тепер поволеньки — говорила — а дивись на двері, бо я лиш тілько, що вбігну, скажу мамі і зараз верну... Ще не дійдеш до тої верби, як я верну, Антоне!

Вже бігла. Послїдні слова розплили ся в крацнім воздусї.

* * *

Сидів на лаві за столом Павло в новім кожусї, в засуненій на зад голови шапцї і числив гроші, що взяв на ярмарку за два бички. При нїм сидїла стара Карбовячка, в сьвяточній одежи, в коралях. Лїктї оперла на столї, бороду на руках і дивила ся на численні гроші трохи замраченими у Шмілихи очима.

В кутї при комині, колисала „глуха" дитину, видаючи лакомо з горшка оставшу від обіду поливку.

Нараз двері тихо отворили ся і вбігла Христя.

Вбігла, розглянула ся по хатї і станула коло ліжка.

Числячий голосно паробок загикав ся і перервав.

Стара відвернула голову.

— Христю! — відозвала ся трохи мутним голосом. — А ти де так довго була?

Не відповіла. Уста мала затиснені, лице поблїдле, очи розширені, як два чорні пятна. Скинула хустку, скинула запаску, кинула на подушку шматку з грішми, поглянула на матір, на дитину, зірвала з шиї шкаплїр і другими дверми вибігла з хати.

— Що то?... Що стало ся? — спитала Карбовячка, коли з отвертих напротив дверий обвіяв єї вітер наглим холодом.

Паробок витріщив очи: гріш, що єго держав в руцї покотив ся з бренькотом по столї.

Христя бігла. Бігла до ріки, як блеск наглий, тихий. Перелетіла огород, перелетіла луку, аж коли заблищала перед нею велика, мутна, розбурхана з глухим гуком плинуча вода, зажмурила очи, стулила рамена і вхопивши ся обіруч за голову скочила без крику в глубину.

В тій хвили Антін входив в двері хати.

І Н С Е Р А Т И.

Тягнене . . . .
- - - невідклично
25-го червня 1901

Нині о 8-ій вечером тягнене!
Головна виграна
30.000 Кор.
вартости

Льоси
Конкордія по 1 кор.
поручають:

М. Йонап, Віктор Хаєс і Сп-а, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, М. Файґенбавм, Сокаль і Лїлїен, Самуелї і Ляндав, Авг. Шеленберґ.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом **Єзерским** в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского.**
Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).